

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 463/2020
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене - адвоката Биљане Ђурић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови 1К број 103/17 од 20.09.2019. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 број 347/19 од 03.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 17. јуна 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Биљане Ђурић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови 1К број 103/17 од 20.09.2019. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 број 347/19 од 03.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови 1К број 103/17 од 20.09.2019. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, за које дело јој је изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да оштећеној „Мерката“ ДОО Београд на име имовинскоправног захтева исплати износ од 247.725,44 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истовремено је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљене, па је окривљена обавезана да сходно члану 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1), 7) и 9) ЗКП уплати ОЈТ-у у Старој Пазови износ од 10.000 динара, а Основном суду у Старој Пазови износ од 79.075,95 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 број 347/19 од 03.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА – адвоката Биљана Ђурић, а пресуда Основног суда у Старој Пазови 1К број 103/17 од 20.09.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене АА – адвокат Биљана Ђурић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе на основу члана 423. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП „јер је окривљена осуђена за кривично дело које не постоји у Кривичном законнику Републике Србије“.

Наиме, у захтеву се истиче да је 23.11.2016. године донет Закон о изменама и допунама Кривичног законика и да је ступањем на снагу члана 27. овог закона, односно 01.03.2018. године, престало да постоји кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ, те да у радњама окривљене, описаним у изреци првостепене пресуде, нема битних обележја неког другог кривичног дела из одељка кривичних дела против привреде. С тим у вези, у захтеву се наводи да су објективним обележјима бића кривичног дела из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ најближа објективна обележја садржана у новом кривичном делу – превара у обављању привредне делатности из члана 223. КЗ, али да у конкретном случају недостаје битни елемент овог дела који се огледа у намери учиниоца да довођењем или одржавањем у заблуди пасивног субјекта себи или другоме прибави противправну имовинску корист. Такође, према ставу браниоца, последица новог кривичног дела (из члана 223. КЗ) другачија је у односу на кривично дело из члана 238. КЗ, јер је код новог кривичног дела последица одређена као прибављање противправне имовинске користи себи или другом, што би значило физичком лицу, а не правном лицу или субјекту привредног пословања или предузетнику, како је то било одређено у кривичном делу злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ, те у конкретном случају не постоји правни континуитет инкриминације предметног кривичног дела, због ког је окривљена оглашена кривом, већ је ово дело декриминализовано.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене су неосновани, из следећих разлога:

По оцени Врховног касационог суда, кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ није декриминализовано доношењем Закона

о изменама и допунама кривичног законика („Службени гласник РС“ број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу 01.03.2018. године измена у односу на ово кривично дело), с обзиром на то да су, и поред разлика у законском опису, битна обележја тог кривичног дела садржана у конкретном случају у кривичном делу превара у обављању привредне делатности из члана 223. КЗ („Службени гласник РС“ број 94/2016 од 24.11.2016. године, који се примењује од 01.03.2018. године). Ово стога што су и даље кажњиве радње извршења лица које у обављању привредне делатности, у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду, или га одржава у заблуди, и тиме га наведе да нешто учини или не учини на штету имовине субјекта привредног пословања за које или у којем ради, или другог правног лица.

Наиме, радње окривљене, а које су описане у изреци првостепене пресуде, које је према изреци учинила у намери прибављања противправне имовинске користи за ТР „Маркетмара“ довођењем у заблуду органа управљања у оштећеном предузећу „Мерката“ ДОО Београд, кажњиве су и по Кривичном законнику који је важио у време доношења побиганих пресуда, а по налажењу Врховног касационог суда, одговарају обележјима кривичног дела превара у обављању привредне делатности из члана 223. став 1. КЗ, чиме је у овом случају задржан правни континуитет инкриминације са кривичним делом из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, због ког је окривљена и оглашена кривом.

При томе, неосновани су и наводи браниоца којима се указује да је последица кривичног дела превара у обављању привредне делатности из члана 223. КЗ одређена као прибављање противправне имовинске користи себи или другом, што би значило физичком а не правном лицу или субјекту привредног пословања или предузетнику. Ово с тога што према одредби члана 223. став 1. КЗ, ово кривично дело чини онај ко у обављању привредне делатности у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да нешто учини или не учини на штету имовине субјекта привредног пословања за које или у којем ради или другог правног лица. Имајући у виду наведено, неспорно је да се последица кривичног дела из члана 223. КЗ састоји у чињењу или нечињењу лица доведеног у заблуду на штету имовине у конкретном случају другог правног лица, па су супротни наводи браниоца, изложени у захтеву за заштиту законитости, неосновани.

Имајући у виду да је за кривично дело превара у обављању привредне делатности из члана 223. став 1. КЗ прописана казна затвора од 6 месеци до 5 година и новчана казна, док је за кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. раније важећег Кривичног законика била прописана казна затвора у трајању од 3 месеца до 5 година, то је очигледно да је за окривљену блажи раније важећи Кривични законик, па је самим тим блажа и правна квалификација радњи окривљене као кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, а како су правилно и квалификоване њене радње у нижестепеним пресудама.

Са изнетих разлога, налазећи да побиганим пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА, Врховни касациони суд је поднети захтев одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.